

af vore Handelstraktater. Denne Kommission standsede, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds meddelte os, ret hurtigt sit Arbejde, netop ved det Spørgsmaal: hvad der skal søges opnaaet med Hensyn til de Punkter, hvor vi ønsker at opnaa en traktatmæssig begunstiget Stilling. Det rører nemlig ved det almindelige Spørgsmaal, om Toldtariffens Forhold til Handelstraktater, og dette Spørgsmaal maa først og fremmest behandles i Finansministeriet. Men jeg antager, at der er andre Ting vedrørende Erhvervenes Ønsker med Hensyn til Revisionen af vore Handelstraktater, som kan behandles uafhængigt af denne Undersøgelse, som nu skal tage sin Begyndelse, og for saa vidt vilde jo den Kommission som Udenrigsministeriet og Handelsministeriet har været virksomme for at faa nedsat, kunne fortsætte sit Arbejde. Men med Hensyn til dette Punkt, som ganske vist er et Hovedpunkt, mener jeg, at man maa oppebie Resultatet af den Undersøgelse, som Finansministeriet nu vil sætte i Gang, thi før denne Undersøgelse er fuldført og har givet sine Resultater, kan der ikke af Regeringen tages Standpunkt til de Hovedspørgsmaal, her er berørte.

Jeg skylder at rette en Tak til det ærede Medlem for Hørsens Landkreds (P. Th. Nielsen), det ærede Medlem fra Otterup (N. C. Rasmussen) og det ærede Medlem fra Kolding (Laursen), som med Varme udtalte deres Anerkendelse af det Arbejde, der er udført fra Regeringens Side for at hidføre Balance i vor Statshusholdning. En lignende Anerkendelse har jeg ikke kunnet glæde mig ved fra flere andre Sider her i Salen, og jeg har navnlig gennem flere af de fremkomne Udtalelser sporet en Opfattelse, som jeg atter og atter maa advare imod, den nemlig, at nu er den hellige Grav vel forvaret, nu har vi Penge nok, nu er Balancen absolut sikret. Ved at høre enkelte af disse Udtalelser kommer jeg til at tænke paa H. C. Andersens gamle Eventyr om Store Klaus og Lille Klaus. I dette Eventyr forekommer der en Bondeemand, om hvem Andersen siger, at „det var saadan en god Mand, men han havde den Besynderlighed, at han aldrig kunde taale at se Degne; kom der en Degn for hans Øjne, blev han ganske rasende“. Paa lignende Maade er der enkelte ærede Medlemmer, der ikke kan taale at se et Overskud, selv om det er saa lille og beskedent som det, jeg i Aar har tilladt mig at møde frem med. Saa flimrer det straks for deres Øjne, saa begynder Millionerne at danse, og der opstaar de vildeste Forestillinger som f. Eks.

hos det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang), der tænker sig det, han kalder Krigsfonden, i 1922 svulme op til en ganske formidabel Størrelse som Følge af de Henlæggelser, vi nu skal gøre af vort Overskud til Reservefonden.

Jeg maa gentage det endnu en Gang. Der er saa overordentlig mange nye Opgaver, der er blevet holdt tilbage, ofte med megen Vanskelighed i de svære Aar, vi nu er gaaede igennem, men som ikke kan holdes tilbage ret meget længere. Jeg tænker her særlig paa Opgaver, som sorterer under min ærede Kollega, Ministeren for offentlige Arbejder, hvor der er overordentlig mange berettigede Krav, der endnu staar uopfyldte. Men der er ogsaa Opgaver paa mange andre af Statslivets Omraader. Jeg skal yderligere pege paa den Forskydning, der er foregaaet i vor Skattelovgivning, og som, naar man ser ud over nogle Aar, kortelig kan betegnes saadan, at vi for omtrent 10 Mill. Kr. Statsindtægters Vedkommende har taget Forbrugsskatterne bort fra Nødvendighedsartikler og Produktionsfornødenheder og lagt dem over paa Luksusartikler, bort fra Artikler som Kaffe, Petroleum, Kul, Ris, Salt, Tømmer og Træ, Jern i Baand, Stænger og Plader o. s. v. og over paa Tobak, Vin og Spirituosa, bajersk Øl, Silke, finere Frugter og lignende samt paa Forlystelser. Det er en Forandring i vor Forbrugsbeskatning, som jeg, saa længe jeg har deltaget i det offentlige Liv, har kæmpet for, og som jeg ogsaa har haft den Glæde at gøre noget for i det offentlige Liv, og det er en Retning, som vi efter Evne skal fortsætte med. Men man maa ikke lukke Øjnene for, at det har en Ulempe, som jeg vil fremhæve i denne Sammenhæng, naar man nu bygger paa, at den hellige Grav er saa vel forvaret, og det er den, at nu ligger Forbrugsskatterne noget mindre solidt end før. En Forbrugsafgift, der hviler paa Kul og andre ganske uomgængelige Produktionsfornødenheder eller paa Petroleum, Sukker, Kaffe, Salt og lignende, hviler langt solidere end den Forøgelse af Skatten, som maa lægges over paa en maaske allerede i Forvejen ret høj Beskatning af Luksusartikler som Tobak, Vin og Spirituosa. Naar de daarlige Tider indtræder, vil et saadant Grundlag være mere vigende, man maa der i højere Grad regne med den Nedgang, som de daarlige Tider altid foranlediger med Hensyn til Toldskatterne. Det er ogsaa en Betragtning, der i høj Grad maner til Forsigtighed. Paa den anden Side tror jeg ikke, der er Grund til at frygte for, at vi er kommet for